

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko Urzędowi Skarbowemu w P.

o wyrównanie wynagrodzenia (w związku z niedokonaniem waloryzacji) za okres od dnia 1 maja 2009 roku do dnia 31 marca 2011 roku, uznanie oświadczenia woli (porozumienia zmieniającego z dnia 14 grudnia 2010 roku) za pozbawione skuteczności prawnej, wyrównanie wynagrodzenia w związku ze skróceniem z trzech do dwóch miesięcy okresu wypowiedzenia, wyrównanie dodatkowego wynagrodzenia rocznego, dodatek kontrolerski za miesiąc lipiec 2011 roku, wyrównanie premii za II kwartał 2011 roku, dodatek służby cywilnej za miesiąc grudzień 2010 roku, uznanie przeniesienia z dnia 27 czerwca 2011 roku za bezskuteczne i przywrócenie do pracy na dotychczas zajmowane stanowisko z dotychczasowym wynagrodzeniem, odszkodowanie z tytułu dyskryminacji, zaprzestanie stosowania postępowania dyskryminującego, przeproszenie, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2016 r., skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 10 września 2014 r. oddalił apelację powoda D. R. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 7 kwietnia 2014 r., wydanego w sprawie przeciwko Urzędowi Skarbowemu w P., którym Sąd Okręgowy umorzył postępowanie w zakresie roszczenia powoda o dodatek służby cywilnej za grudzień 2010 r. (pkt 1), roszczenie o uznanie przeniesienia z dnia 27 czerwca 2011 r. za bezskuteczne i przywrócenie do pracy na dotychczas zajmowane stanowisko z dotychczasowym wynagrodzeniem przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu – Sądowi Pracy w P. (pkt 2), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 3) oraz nie obciążył powoda kosztami procesu (pkt 4).

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji zasadnie przyjął, iż powód przestał spełniać wymogi uprawniające go do dodatku kontrolerskiego z dniem 30 czerwca 2011 r. bowiem z tym dniem przestał faktycznie wykonywać czynności kontrolne. Zatem utrata dodatku kontrolerskiego nastąpiła zgodnie z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. z 2011 r. Nr 9, poz. 42 ze zm., dalej jako: rozporządzenie z dnia 23 grudnia 2010 r. o dodatku kontrolerskim). Prawdłowo też Sąd pierwszej instancji przyjął, że powód nie był dyskryminowany w zatrudnieniu.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Ł. oraz o nieobciążanie go kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c. w przypadku niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach, w ramach których skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi liczne naruszenia przepisów postępowania oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

1) art. 232 zdanie 1 k.p.c. w związku z art. 3 k.p.c. i art. 6 k.c. w związku z art. 18^{3b} § 1 k.p. w powiązaniu z art. 18^{3a} § 1 k.p. konstytuujących tzw. zasadę przeniesienia ciężaru dowodu przez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów;

2) art. 382 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 i 2 k.p.c., art. 217 § 1 i 2 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 228 § 1 k.p.c., art. 229-231 k.p.c., art. 236 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy co do *meritum*;

3) art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy przez Sąd *ad quem* w granicach apelacji;

4) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie merytorycznego odniesienia się do większości zarzutów podniesionych w apelacji;

5) art. 55 ust. 1 oraz art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1218 ze zm.), art. 15 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. ustawa budżetowa na rok 2009 (Dz.U. z 2009 r. Nr 10, poz. 58 ze zm.) oraz § 3 ust. 1-3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypłacania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 12, poz. 79 ze zm., dalej jako: rozporządzenie z dnia 16 stycznia 2007 r.) przez błędną wykładnię, a w dalszej kolejności niewłaściwe zastosowanie tych przepisów w stanie faktycznym sprawy;

6) art. 42 § 1 i 2 k.p. w związku z art. 29 § 1 pkt 3 k.p. w związku z przepisami wymienionymi w pkt 5 skargi w związku z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej przez jego niezastosowanie w okolicznościach faktycznych sprawy;

7) art. 92 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. 2008 r. Nr 227, poz. 1505 ze zm.) oraz ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1080 ze zm.) przez niezastosowanie tych przepisów na kanwie rozpoznawanej sprawy;

8) art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej przez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu;

9) § 6 ust. 3 w związku z § 6 ust. 2 pkt 1 w związku z § 2 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust. 2 i § 8 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie dodatku kontrolerskiego przez błędną wykładnię tego przepisu;

10) art. 18^{3a} § 1-3 k.p., art. 18^{3b} § 1 pkt 2 i 3 k.p., art. 18^{3c} k.p. i art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 11² k.p. i art. 11³ k.p., jak i art. 9 ust. 1 (art. 7 ust. 1) ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (poprzedzonej ustawą z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej) przez błędne zastosowanie tych przepisów do przedstawionych i wykazanych przez powoda okoliczności;

11) art. 18^{3b} § 1 k.p. w związku z art. 18^{3a} § 1-3 k.p. przez błędną wykładnię prowadzącą do nieprawidłowego uznania katalogu cech prawnie chronionych za zamknięty;

12) art. 18^{3e} k.p. w związku z art. 11² k.p., art. 11³ k.p. w związku z art. 71 ust. 7 pkt 1 ustawy o służbie cywilnej przez błędne niezastosowanie tych przepisów;

13) art. 11¹ k.p. oraz art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 8 k.p. w związku z art. 300 k.p. i art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (odpowiednio art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej) przez ich niewłaściwe zastosowanie w sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a to istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do pytania, czy moment utraty dodatku kontrolerskiego, określonego w § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2010 r. o dodatku kontrolerskim na koniec miesiąca kalendarzowego, w którym pracownik przestał wykonywać kontrolę podatkową, jako podstawowe zadanie o charakterze ciągłym, oznacza ostatni dzień miesiąca, w którym pracownik po raz pierwszy nie przeprowadzał kontroli oraz czy moment ten jest uzależniony od ilości dni faktycznego niewykonywania czynności kontrolnych w trakcie danego miesiąca.

W ocenie skarżącego za przyjęciem skargi do rozpoznania przemawia także jej oczywista zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). W ramach tej przesłanki skarżący tytułem uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zgłoszone w *petitum* skargi kasacyjnej zarzuty oscylują wokół oddalenia przez Sądy obu instancji wszystkich jego materialnych i

niematerialnych roszczeń opartych na płaszczyźnie dyskryminowania jego osoby przez pozwanego pracodawcę w ramach stosunku pracy w postaci przepisów art. 18^{3a} § 1-3 k.p., art. 18^{3b} § 1 pkt 2 i 3 k.p., art. 18^{3c} k.p. i art. 18^{3d} k.p. w związku z art. 11² kp i art. 11³ kp, jak i art. 9 ust. 1 (art. 7 ust. 1) ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (poprzedzonej ustawą z dnia 24 sierpnia 2006 r. o służbie cywilnej). W tym kontekście oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej jest, zdaniem skarżącego, związane z „oczywistym naruszeniem”, „oczywistą obrazą” bądź „rażąco błędną wykładnią” i „niewłaściwym zastosowaniem” przepisów wymienionych w obu podstawach skargi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Urząd Skarbowy w P. wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosnie do sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego wstępnie należy wskazać, że zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Problem przedstawiony

jako istotne zagadnienie prawne nie może też sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909 oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 55/08, niepublikowane), ani sprowadzać się do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy. Zatem rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575).

Przedstawione w skardze pytanie o moment utraty dodatku kontrolerskiego w zależności od ilości dni faktycznego niewykonywania czynności kontrolnych w trakcie danego miesiąca, mające się ujawnić na tle § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2010 r. o dodatku kontrolerskim, stanowi w istocie pozorne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ponieważ w rzeczywistości treść przepisu § 6 ust. 3 tego rozporządzenia nie budzi wątpliwości. Powołany przepis stanowi bowiem wprost, że utrata dodatku albo zmiana jego stawki następuje odpowiednio z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zdarzenie, o którym mowa w ust. 1 lub w ust. 2. Zdarzeniem, do którego odwołuje się ust. 2 tego przepisu jest utrata uprawnienia do dodatku następująca wskutek zaprzestania przez pracownika spełniania warunków przyznania mu dodatku kontrolerskiego, o których mowa w § 2 tego rozporządzenia. Zatem treść § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2010 r. o dodatku kontrolerskim wyraźnie wskazuje, że momentem utraty dodatku jest koniec miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zdarzenie, z którym przepisy wiążą jego utratę. Zatem z literalnego brzmienia tego przepisu wynika, że dla określenia chwili utraty dodatku bez znaczenia jest, czy pracownik zaprzestał pełnienia obowiązków kontrolerskich na początku, czy pod koniec miesiąca, jak też „ilość dni faktycznego niewykonywania czynności kontrolnych w trakcie danego miesiąca”. Za każdym razem do utraty dodatku kontrolerskiego dochodzi z końcem miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiło zdarzenie, o

którym mowa w § 6 ust. 1 lub w ust. 2 cytowanego powyżej rozporządzenia. A zatem przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne sprowadza się do zwykłej wykładni i stosowania prawa.

Natomiast powołana przez skarżącego przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymagała wykazania naruszenia przepisów w ich kwalifikowanej postaci (oczywistości), widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I PK 201/11, LEX nr 1214543 oraz z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Zaskarżone orzeczenie nie jest natomiast dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą, a która by uzasadniała twierdzenie skarżącego o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej w zakresie naruszenia licznych przepisów, wskazanych w podstawach skargi.

Stwierdzenie takiego kwalifikowanego naruszenia wymagałoby ponownej weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący zarzucił oczywiste naruszenie podstaw kasacyjnego zaskarżenia, ale w żadnej mierze nie wykazał, aby wymienione przepisy zostały naruszone w sposób kwalifikowany jako oczywisty, to jest widoczny od razu oraz bez potrzeby ponownej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego. Na marginesie należy zauważyć, że uzasadnienie podstaw kasacyjnych oraz wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno być zwięzłe, rzeczowe, jasne i emocjonalnie neutralne. Liczne, podnoszone ponad potrzebę zarzuty oraz rozwlekłe rozważania i argumenty, zajmujące wiele stron druku, powtarzane i akcentowane w wielu miejscach uzasadnienia, z reguły odbierają skardze kasacyjnej siłę przekonywania i

osłabiają jej procesową skuteczność (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, Biuletyn SN 2014 nr 5, s. 12).

Z przedstawionych powyżej względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając na podstawie art. 102 k.p.c. skarżącego kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

r.g.